

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: nezl. D.L.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ..., zastoupeného zákonnou zástupkyní D.N.L., nar. ..., *právně zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2017, č.j. MV-27027-5/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny byla zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena podle § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 11. 2016, č.j. OAM-1826-20/DP-2015, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 3. 2017, č.j. MV-27027-5/SO-2017].

II. Žalobní body

a) Nesprávný a nedostatečný přezkum odvolací námitky nedostatečně zjištěného, resp. nesprávně aplikovaného skutkového stavu věci na daný případ a porušení ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu: Správní orgán nesprávně nepřihlíží ke skutečnosti, že otcem žalobce je pan N.L.D. Správní orgány nesprávně vycházejí ze zjevné písařské chyby v rozsudku Okresního soudu v Domažlicích, která by navíc měla být v nejbližší době stanoveným způsobem opravena. Jméno T.L.D. je pouze překlep v písemném vyhotovení rozsudku o určení otcovství. Otcem žalobce je pan N.L.D., který na území pobývá na základě trvalého pobytu. Komise však k této skutečnosti nepřihlédla s formalistickým odůvodněním, že rozsudek okresního soudu s takovým jménem vůbec nepracuje. Správní orgány obou stupňů se zcela nedostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení podané žádosti a jejich rozhodnutí není dostatečně individualizované a nereflektuje osobní situaci žalobce. V postupu správních orgánů přitom žalobce spatřuje přepjatý formalismus. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větech toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy či správními orgány, má za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (např. nálezn. sp. zn. III. ÚS 150/99). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci. Zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pouze z důvodu zastavení řízení ve věci trvalého pobytu je přepjatým formalismem. Nelze dle žalobce bez dalšího upřednostnit takto zásadu koncentrace řízení před ostatními zásadami správního práva, jako např. zásada materiální pravdy či zásada vstřícnosti a dobré správy.

b) Nebyl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti: Samotná skutečnost, že matka žalobce nemá v současné době upraveno pobytové oprávnění na území ČR, není z hlediska prodloužení pobytu žalobce natolik významná, aby odůvodnila zamítnutí žádosti.

c) Napadené rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce: Žalobce je nezletilé dítě, které se na území ČR narodilo a žije zde po celou dobu svého života. Na území pobývá též matka a otec žalobce. Žalobcův otec je přitom držitelem oprávnění k trvalému pobytu. Všichni tvoří dohromady úplnou rodinu a žalobci se navíc brzy narodí sourozenec. Závěrem žalobce konstatuje, že dle jeho názoru je rozhodnutí ve věci nezákonné i ve vztahu k otázce přiměřenosti vydaného rozhodnutí, pokud jde o důsledky daného rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům. Hlavní intence zásahu do soukromého a rodinného života jsou nastaveny v § 174a zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv správní orgán

zmiňuje tuto povinnost i ve svém rozhodnutí, lze z jeho kusého a čistě formalistického odůvodnění jen těžko dojít k závěru, že se správní orgán tímto posouzením skutečně zabýval. Přitom i správní řád se vyjadřuje v tom smyslu, že při rozhodování je třeba hájit oprávněné zájmy dotčených osob a dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu (§ 2 odst. 3 a 4). S ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí je žalobce přesvědčen, že správní orgán vůbec nevzal v úvahu vazby žalobce na území a nezabýval se dostatečně kritérii uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Posouzení přiměřenosti a jeho přezkum odvolacím orgánem jsou zcela nedostatečné a dle žalobce též nepřezkoumatelné. Správní orgány vůbec nebraly v úvahu skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce. Pokud správní orgány v daném případě vyloučily nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nelze než označit taková rozhodnutí za nepřezkoumatelná a to pro nedostatek důvodů, čímž se napadené rozhodnutí dostává do rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ve většině odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť námitky uváděné v žalobě jsou téměř shodné s námitkami uvedenými v odvolání a v napadeném rozhodnutí byly řádně vypořádány.

Dále je žalovaná přesvědčena, že ze strany správních orgánů nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci ustanovení § 2 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů Komise vycházela, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídila, k jakým závěrům došla a rovněž se řádně vypořádala s námitkami uvedenými v odvolání. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a není tak nepřezkoumatelné ani nezákonné.

Posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce bylo dostatečné a shoduje se s názorem správního orgánu prvního stupně. Z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že matku nezletilého žalobce jako nositelku oprávnění ke sloučení rodiny nelze považovat za cizinku s povoleným pobytem na území, neboť dne 14. 4. 2015 nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 8. 2013, č.j. OAM-1654-21/DP-2013, kterým bylo rozhodnuto o neprodloužení platnosti povolení jejího pobytu na území za účelem společného soužití rodiny. Od uvedené doby není ani nezletilý žalobce ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dítětem cizince s povoleným pobytem na území České republiky a neplní účel, pro který mu byl pobyt povolen.

Komise pro úplnost dodává, že matka žalobce proti rozhodnutí ze dne 2. 8. 2013, č.j. OAM-1654-21/DP-2013, podala žalobu ke Krajskému soudu v Plzni a následně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud kasační stížnost rozhodnutím ze dne 4. 8. 2016, č.j. 10 Azs 115/2016-40, zamítl a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 4. 2016, č.j. 30A 49/2015-48, potvrdil. Dne 30. 1. 2017 si matka nezletilého žalobce podala ke správnímu orgánu prvního stupně žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Žádost vedenou pod č.j. OAM-00172/ST-2017 správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím ze dne 1. 3. 2017 zamítl. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti nabylo právní moci dne 10. 3. 2017. Komise uvádí, že vzhledem k útlému věku žalobce, kdy

pro jeho zdárný vývoj je nejdůležitější péče matky, přičemž tato nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu, neshledává dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce nepřiměřeným. S ohledem na výše uvedené Komise navrhuje, aby Krajský soud v Plzni žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 12. 9. 2018 zástupce žalobce setrval na argumentaci uvedené v žalobě. Předseda senátu předestřel různé skutkové verze, které matka žalobce uplatnila ve vztahu ke státním orgánům České republiky.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žalobce prostřednictvím své matky podal dne 21. 1. 2015 Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Dne 10. 2. 2015 pod č.j. OAM-1826-12/DP-2015 Ministerstvo vnitra řízení o žádosti žalobce přerušilo do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti jeho matky o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vedené pod č.j. OAM-16541/DP-2013. Dne 19. 7. 2016 pod č.j. OAM-1826-18/DP-2015 Ministerstvo vnitra vyrozumělo žalobce o pokračování v řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přerušeném dne 10. 2. 2015 pod č.j. OAM-1826-12/DP-2015.

Rozhodnutím ze dne 2. 11. 2016, č.j. OAM-1826-20/DP-2015, Ministerstvo vnitra žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zamítlo a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo podle § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Zamítnutí žádosti odůvodnilo Ministerstvo vnitra zejména tím, že vzhledem k tomu, že matka žalobce coby nositel oprávnění ke sloučení rodiny není od 14. 4. 2015 cizincem s povoleným pobytem na území České republiky, není od té doby ani žalobce ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území České republiky. Z toho vyplývá, že žalobce od 14. 4. 2015 neplní účel, pro který mu byl pobyt povolen, tj. společné soužití rodiny – žalobce a jeho matky.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2017, č.j. MV-27027-5/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 11. 2016, č.j. OAM-1826-20/DP-2015, potvrdila.

Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu.

Rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č.j. 30A 58/2017-53, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 3. 2017, č.j. MV-27027-5/SO-

2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 11. 2016, č.j. OAM-1826-20/DP-2015, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované. Zrušující rozsudek odůvodnil krajský soud zejména tím, že správní orgán zamítl žádost žalobce s odůvodněním, že došlo k naplnění negativní podmínky. I pokud by v případě žalobce byla negativní podmínka podle § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců skutečně naplněna, měl správní orgán žádost zamítnout z důvodu nenaplnění pozitivní podmínky, nikoliv na základě existence důvodu ke zrušení pobytu. Zkoumat, zda tu není přítomna negativní podmínka má správní orgán pouze v případě potvrzení naplnění všech pozitivních podmínek. Správní orgán prvního stupně měl žádost žalobce zamítnout, jeho rozhodovací důvod byl však nesprávný. V daném případě tedy správní orgán nebyl vůbec povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců kasační stížnost.

Rozsudkem ze dne 4. 7. 2018, č.j. 10 Azs 69/2018-34, Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 2. 2018, č.j. 30A 58/2017-53, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve svém zrušujícím rozsudku vyslovil Nejvyšší správní soud tento názor:

„[10] NSS se dále zaměřil na klíčovou otázku přednesenou v kasační stížnosti (aniž mohl zkoumat jiné otázky krajským soudem posouzené, ovšem kasační stížností nenapadené). Touto otázkou je správnost právního závěru krajského soudu, podle něhož správní orgány žádost zamítly na základě nesprávného důvodu, dle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 46a odst. 2 písm. h) tohoto zákona (cizinec neplní účel, pro který bylo dříve povolení k pobytu žalobci vydáno). Správně prý měly žádost zamítnout na základě § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka trvá na tom, že její právní kvalifikace byla správná.

[11] NSS v tom dává stěžovatelce za pravdu. Již jen jednoduchým jazykovým výkladem § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je patrné, že tato norma míří na okruh situací, kdy žadatel žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny poprvé v okamžiku, kdy zatím tímto povolením nedisponuje. Naopak na situaci, kdy žadatel již disponuje povolením k dlouhodobému pobytu na území České republiky a žádá toliko o jeho prodloužení, dopadá § 44a včetně hypotézy vymezené v § 44a odst. 4 zákona, jejíž rozsah je dále dán důvody obsaženými v § 46a odst. 2 zákona.

[12] Výklad zastávaný správním soudem, dle kterého musí dojít kumulativně ke splnění obou podmínek (jednak § 42a odst. 1, jednak § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), odporuje systematice obou ustanovení a je zjevně absurdní. Ust. § 42a odst. 1 zákona vymezuje společné soužití rodiny na území ČR jako jeden z účelů, pro který může být uděleno povolení k pobytu. V případě, že tento účel odpadne, dojde vždy k naplnění důvodu pro neprodloužení povolení dle § 46a odst. 2 písm. h). Jinými slovy není logické, aby správní orgány posuzovaly nejprve splnění podmínky dle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ta je obsažena již v samotném § 46a odst. 2 písm. h) zákona (obdobnou situaci ve vztahu k dublování jiného pravidla v zákoně o pobytu cizinců řešil NSS i v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č.j. 9 Azs 438/2017-25, body 37 a 38). Pokud by zákonodárce usiloval o postupné zkoumání podmínek pro vyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, jak je nastínil krajský soud, zcela jistě by to tak do zákona napsal. V tomto případě v § 44a však

nenacházíme ani odkaz na § 42a, který by tak učinil (k tomu srov. např. odkaz v § 44a odst. 3 věta druhá na obdobnou aplikaci jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců).

[13] NSS dodává, že správní orgán při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. blíže rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, část IV.B.). Proto měl mj. odkazovat i na znění zákona platné a účinné v okamžiku rozhodování, nikoliv v okamžiku podání návrhu; to se projevilo i v nesprávné citaci § 46a odst. 2 písm. i) ve znění do 17. 12. 2015, jakkoliv měl správně citovat tentýž § 46a odst. 2 písm. h) ve znění od 18. 12. 2015.

[14] Lze tedy v obecné rovině souhlasit s právním názorem stěžovatelky, že žádost měla být zamítnuta (byly-li tu tedy skutečně důvody pro její zamítnutí) dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců. NSS opakuje, že nehodnotí, a ani hodnotit nemůže, zda pro zamítnutí žádosti byly v tomto případě skutečně důvody, neboť tuto otázku krajský soud neřešil, a – krom několika dílčích poznámek – ustal jen na závěru o údajně nesprávném právním hodnocení. Navíc tyto otázky ani nebyly předmětem důvodů kasační stížnosti.

[15] Krajský soud tedy dospěl k nesprávnému právnímu závěru. Proto NSS jeho rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozsudku posoudí veškeré řádně a včas uplatněné žalobní body.“.

V dalším řízení zdejší soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů.

a) V žalobě se namítá, že správní orgán nesprávně nepřihlíží ke skutečnosti, že otcem žalobce je pan N.L.D., který na území pobývá na základě trvalého pobytu.

K tomu soud uvádí, že žalobce (prostřednictvím své matky) podal dne 21. 1. 2015 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V této žádosti a v příloženém rodném listě je jako otec dítěte uveden H.A.T. a jako matka dítěte uvedena N.L.D. V uvedené žádosti je jako účel pobytu na území uvedeno: *sloučení – matka*. Matka dítěte přitom prohlásila, že pan T.H.A. odcestoval v období června – července 2012 do Vietnamu a od té doby se nepřetržitě zdržuje mimo území ČR.

Ve správním spisu se nachází vyjádření matky žalobce došlé správnímu orgánu dne 26. 1. 2015 k tomu, proč nemohla včas podat žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu svého syna: *Zde (v ČR) žiju sama se synem a vychovávám svého malého syna bez jakékoliv cizí pomoci*.

Senát 30 zdejšího soudu rozhodoval i o žalobě matky žalobce proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 4. 2015, č.j. MV-119301-3/SO/sen-2013 (vedeno pod sp. zn. 30A 49/2015). V této žalobě se uvádí: *Žalobce uzavřel s manželem řádné manželství, jejich manželství je trvalé, z manželství se dokonce v nedávné době (2 roky zpět) narodil syn a manželé se vzájemně podporují. ... Žalobce je tedy přesvědčen, že účel pobytu plní, a to i přes to, že jeho manžel dočasně studuje ve Vietnamu, neboť manželství žalobce je plně funkční. O tom, že manželství plní svou roli, je žalobce přesvědčen právě i na tom základě, že již v době, kdy manželé byli dočasně odloučeni, zplodili potomka. Je tedy*

evidentní, že manželství plní svou roli a stejně tak žalobce plní účel pobytu na území, i přes dočasné odloučení. ... Manželé spolu stále fungují v řádném svazku, mají společného potomka a plánují společný život na území ČR.

V odvolacím řízení byl předložen rozsudek Okresního soudu v Domažlicích ze dne 5. 12. 2016, č.j. 13 Nc 1611/2016-63, jímž bylo zjištěno, že H.A.N., nar. ..., není otcem nezl. L.D., nar. ..., z matky N.L.D., nar. ..., a bylo určeno, že otcem nezl. L.D., nar. ..., je N.L.D., nar. ... V odůvodnění tohoto rozsudku se uvádí: *Matka nezl. ... podává ... návrh na popření otcovství bývalého manžela a určení otcovství muže, kterého označuje za biologického otce dítěte. V návrhu uvádí, že nezl. L... se narodil matce v době, kdy trvalo manželství, a proto byl manžel zapsán do matriky jako otec dítěte. Manželství poté bylo rozvedeno, přičemž matka tvrdí, že již za trvání manželství udržovala intimní vztah s mužem T.L.D., jehož otcovství prokazuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví z odvětví genetiky Ing. I.V. ze dne 22. 6. 2016. ... Zároveň pak navrhovatelka předkládá ... kopii rozhodnutí Lidového soudu Provincie Nam Dinh o rozvodu manželství ze dne 21. 1. 2014 v překladu. ... Z výpovědi matky nezl. a muže označeného jako biologický otec dítěte soud zjistil, že spolu udržovali vztah v době, kdy byla matka provdána, avšak žila v okrese Domažlice, stejně jako T.L.D., který žije v ČR od roku 1995. Oba shodně uvedli, že navázali poměr v roce 2012, pak odjeli spolu na začátku roku 2013 do Vietnamu za účelem návštěvy příbuzných, když v té době se manžel matky rovněž zdržoval ve Vietnamu. Mezi manželi však došlo ke krátkému setkání, přičemž po celou dobu pobytu se matka a označený muž jako biologický otec pohlavně stýkali. Dítě se pak narodilo v říjnu 2013, když k rozvodu došlo v lednu 2014. ... S mužem označeným jako biologický otec dítěte žije matka v partnerském vztahu a tento muž otcovství k nezl. L. uznává. Jak matka, tak tento muž ... shodně tvrdí, že spolu udržují intimní styky od roku 2012, kdy se seznámili a udržovali tyto styky i v době, kdy se po dobu necelých 2 měsíců počátkem roku 2013 zdržovali ve Vietnamu.*

V předmětné žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je jako účel pobytu na území uvedeno: *sloučení – matka*. V řízení o žádosti vymezuje předmět řízení žadatel (*in concreto*: jeho zákonný zástupce). Správní orgány proto správně vycházely z toho, že nositelem oprávnění ke sloučení rodiny podle § 42a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla v žádosti označena matka žadatele. Objasnily, že co se týče společného soužití žadatele a jeho matky, tak od 14. 4. 2015 žadatel není nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizinky – matky s povoleným pobytem na území České republiky, a že co se týče společného soužití žadatele a jeho otce (T.H.A.) tak tento účel žadatel nikdy neplnil, neboť jeho otec fyzicky na území České republiky již minimálně od roku 2012 nepobývá. V řízení o žádosti žadatel za stanovených podmínek může navrhnout změnu předmětu řízení. Obdobně může upřesňovat nebo i měnit svá tvrzení a předkládat důkazy na jejich podporu. Pokud ovšem pro to nemá pádné důvody, může být takováto aktivita posouzena jako nepřipustná nebo nehodnověrná. Manželství matky žalobce a muže jménem T.H.A. bylo, jak se ukázalo před Okresním soudem v Domažlicích, rozvedeno Lidovým soudem Provincie Nam Dinh rozhodnutím ze dne 21. 1. 2014. Matka žalobce však tuto skutečnost příslušným správním orgánům České republiky nesdělila: je jako vdaná za muže jménem T.H.A. vedena v evidencích Ministerstva vnitra k 22. 1. 2015, k 19. 7. 2016 i k 3. 3. 2017. V květnu 2015 matka žalobce zdejšímu soudu tvrdila, že jejich manželství je trvalé, manželé spolu stále fungují v řádném svazku, mají společného potomka a plánují společný život na území ČR.

Žalobce (jeho zákonná zástupkyně) se ani nepokusil změnit předmět řízení ze sloučení – matka na sloučení – biologický otec. Současně se matka žalobce ani nepokusila vysvětlit zjevnou rozporuplnost svých tvrzení učiněných vůči státním orgánům České republiky. Soud proto považuje postup, jakým se odvolací správní orgán vypořádal s předloženým rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 5. 12. 2016, č.j. 13 Nc 1611/2016-63, za přiměřený. Za těchto okolností soud nespatřuje ani žádný důvod, proč by v daném případě měly být aplikovány názory, které byly vysloveny v citovaném nálezu Ústavního soudu.

b) V žalobě se zcela obecně namítá, že samotná skutečnost, že matka žalobce nemá v současné době upraveno pobytové oprávnění na území ČR, není z hlediska prodloužení pobytu žalobce natolik významná, aby odůvodnila zamítnutí žádosti. K tomu soud konstatuje, že se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že matku žalobce jako nositelku oprávnění ke sloučení rodiny nelze považovat za cizinku s povoleným pobytem na území, neboť dne 14. 4. 2015 nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu I stupně ze dne 2. 8. 2013, č.j. OAM-1654-21/DP-2013, kterým bylo rozhodnuto o neprodloužení platnosti povolení jejího pobytu na území za účelem společného soužití rodiny podle § 44 odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců, a že od té doby není ani nezletilý žalobce ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) uvedeného zákona dítětem cizince s povoleným pobytem na území České republiky a neplní od té doby účel, pro který mu byl pobyt povolen (společné soužití rodiny, účastníka řízení s matkou).

c) V žalobě se namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce; nelze než označit je za nepřezkoumatelná, a to pro nedostatek důvodů, čímž se napadené rozhodnutí dostává do rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

K tomu soud uvádí, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, odůvodnilo své rozhodnutí ze dne 2. 11. 2016, č.j. OAM-1826-20/DP-2015, mimo jiné tím, že zjistilo, že matka žadatele v současné době již není oprávněna pobývat na území České republiky, tudíž je povinna vycestovat do země původu. Otec žadatele je sice k pobytu na území České republiky oprávněn, avšak toto oprávnění nevyužívá, neboť minimálně již čtyři roky nepřetržitě pobývá ve Vietnamu. Z informačního systému cizinců nevyplývá, že by měl žadatel na území České republiky nějaké další rodinné příslušníky. Společné soužití rodiny je tedy možné realizovat již pouze v zemi původu, kterou je pro rodiče žadatele Vietnam. Žadatel se sice narodil na území České republiky, vzhledem k jeho nízkému věku (necelé 3 roky) však nemohlo dojít ještě k navázání pevných sociokulturních vazeb a lze tedy předpokládat snadnou integraci do společnosti země původu jeho rodičů, jejíž je i on státním příslušníkem. Nejsou ani žádné poznatky o tom, že by zdravotní stav žadatele nebyl dobrý. S ohledem na výše uvedené skutečnosti má správní orgán za to, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žadatele.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v rozhodnutí ze dne 14. 3. 2017, č.j. MV-27027-5/SO-2017, k přiměřenosti dopadu rozhodnutí uvedla, že správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil přiměřenost

dopadu svého rozhodnutí na účastníka řízení, mimo jiné přihlédl i k útlému věku nezletilého účastníka řízení, kdy pro jeho zdárný vývin je nejdůležitější péče matky, přičemž tato nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu. Také je nutno přisvědčit správnímu orgánu I. stupně, že přestože se účastník řízení narodil na území České republiky, tak vzhledem k nízkému věku nemohlo zde dojít ještě k navázání pevných sociokulturních vazeb.

K tomu soud poznamenává, že v daném případě se správní orgány správně zabývaly přiměřeností dopadu rozhodnutí při předmětu řízení sloučení – matka. Má-li rozhodnutí správního orgánu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. U těchto jednotlivých atributů přezkoumatelnosti je možno vycházet z ustálené praxe správních soudů (ať už jde o přímo použitelné závěry týkající se rozhodnutí správních orgánů nebo analogicky použitelné závěry vztahující se k rozhodnutím krajských soudů). Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou má žalobce patrně na mysli, lze poukázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS. Ve smyslu těchto rozsudků je nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů dána zejména tehdy, jestliže z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Zdejší soud však v tomto případě žádnou takovou vadu rozhodnutí správních orgánů jako celku neshledal. Soudní praxe považuje rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo odvoláním napadeno, za jeden celek. V přezkoumávané věci představuje jeden celek rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 11. 2016, č.j. OAM-1826-20/DP-2015, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 3. 2017, č.j. MV-27027-5/SO-2017. Dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byly v tomto celku podle názoru soudu náležitě posouzeny, když předmětem řízení bylo sloučení – matka a nikoli sloučení – biologický otec.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Ve smyslu § 102 věty druhé s. ř. s. je kasační stížnost přípustná proti každému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, není-li dále stanoveno jinak. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným

právním názorem Nejvyššího správního soudu. V daném případě je tedy kasační stížnost nepřipustná ve vztahu k tomu, podle jakých ustanovení zákona o pobytu cizinců měla být žádost zamítnuta (byly-li tu skutečně důvody pro její zamítnutí); to by neplatilo, kdyby jako důvod kasační stížnosti bylo namítáno, že se soud co do této otázky neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ve vztahu k ostatním námitkám je kasační stížnost přípustná.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 12. září 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.